

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Οιασδήποτε αντιλήψεις και ἂν ἔχη τις περὶ τῆς προελεύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἡδὴ χει ἐν γεγονόσ, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἀμφισβητηθῆ. Καὶ τοῦτο εἶναι, ὅτι ὄλοι υἱ λαοὶ τῆς γῆς ἀνεχώρησαν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ση μέλου, θέλομεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὄλοι ἐξῶν κατ' ἀρχὰς μίαν ζῶν ἐντελῶς πρωτόγονον, μὴ διαφέρουσαν ποσῶς ἀπὸ ἐκείνην τῶν ζῶων καὶ ἐν ἀπολύτῳ ἐξαργήσει ἐκ τῶν ὄρων, τοὺς ὁποίους ἔθετεν ἡ φύσις.

Βραδύτερον, διὰ τὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς τοῦτους ὄρους, δοάκις τὸν περιέσφιγον ἢ διὰ τὰ ἐξαγάγη ἐξ αὐτῶν περισσοτέραν ὠφέλειαν, ὅταν τοῦ ἦσαν εὐνοϊκοί, ὁ ἀνθρώπος κατ' ἀρχὰς ἀπομεμονωμένος συνήνωθη μετὰ τῶν ὁμοίων του. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἤρχισεν ἡ ἐξέλιξις του.

Ἡ ἐξέλιξις δὲ αὕτη ἦτο γενικὴ καὶ δὲν ἤπαρχει πλέον λαὸς ποῦ νὰ ζῆ ἀπολότως εἰς κατόστασιν φυσικῆν, ποῦ νὰ μὴ κατέχη τοῦλάχιστον τὰ πρῶτα στοιχεῖα πολιτισμοῦ ὅσον ἀγγισ, ὅσον στοιχειώδης, καὶ ἂν εἴναι. Ἀλλὰ ἡ ἐξέλιξις ἔλαβε χώραν ἀναλόγως τῶν διαφορῶν τόπων μετὰ μεγαλειτέρας ἢ μικροτέρας ταχύτητος καὶ ἔφθασε εἰς βαθμίδας σημαντικῶς διαφορῶς.

Τὰ εὐρήματα Προϊστορικῶν ἀντικειμένων λαβόντα χώραν εἰς τὰ πλέον διάφορα μέρη τῶν πέντε ἡπείρων μᾶς ἐπιτρέπουσι πράγματι νὰ διαιρέσωμεν τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τέσσαρας μεγάλας περιόδους: Τὴν παλαιολιθικὴν, τὴν νεολιθικὴν, τὴν προσφατολιθικὴν καὶ τὴν ἱστορικὴν.

Κατὰ τὴν παλαιολιθικὴν ἐποχὴν, ἥτις ἐν Εὐρώπῃ τοῦλάχιστον ἐκτείνεται μέχρι τῆς εικοστῆς χιλιάδος πρὸ τῆς Χριστιανικῆς χρονολογίας, ὁ ἀνθρώπος μεταχειρίζεται ὡς ὅπλα

καὶ ἐργαλεῖα ὅτε μὲν ξύλον καὶ ὁστὰ ζῶων ὅτε δὲ ἀποσπάσματα λίθων σκληρῶν καὶ ταῦτα χονδρροειδῶς κατεργασμένα. Δὲν ἔχει κατοικίαν ἄλλην ἀπὸ τὰ διάφορα σπήλαια, ἐνδύματα ἄλλα ἀπὸ τὰ δέρματα τῶν ζῶων καὶ ἐθρῖσκει τὴν τροφὴν του εἰς τὸ κνημίον, τὴν ἀλείφειν κατὰ τοὺς καρποὺς τῶν ἀγρίων δένδρων.

Κατὰ τὴν ἐπομένην περίοδον ὁ ἀνθρώπος γνωρίζει νὰ λειαινῆ τοὺς λίθους πρᾶγμα ποῦ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ κατασκευάζῃ ὄπλα καὶ ἐργαλεῖα πλέον λεπτὰ καὶ κατάλληλα διὰ τὰς νέας χρήσεις. Ἐγκαταλείπων τὰ σπήλαια ἀνεγείρει καλύβας, Μανθάνει νὰ ἐξημερεύει μερικὰ ζῶα: Τὸν οὐλόν, τὸν βοῦν, τὸ πρόβατον τὴν αἶγα, νὰ καλλιερῆ δημητριακὰ καὶ λαχανικὰ. Μανθάνει νὰ κατασκευάζῃ πῦλινά σκεῦη, πλοιάρια, ἐνδύματα, ἀπὸ δέρματα ἐπιμελῶς ἐργασμένα, ἀπὸ κινὸν ἀπὸ βάμβακα. Ἀποκτὰ θρησκευτικῶν συναίσθημα.

Ἡ τρίτη περίοδος χαρακτηρίζεται διὰ τῆς χρήσεως τοῦ μετάλλου: καθαρὸς χαλκὸς κατ' ἀρχὰς, ἔπειτα χαλκὸς ἀναμειγμένος μετὰ σιδήρου ἢ δρεΐχαλκον καὶ τέλος σίδηρος.

Ἐπολογίζον, ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ μετάλλου ἐνεφανίσθη ἐν Χαλδίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ ἐξ χιλιάδων περίπου ἔτη πρὸ Χριστοῦ. Οἱ ἀρχαιότεροι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Κίνας τὴν ἐγγώριζον ἤδη κατὰ τὸν τριακοστὸν αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ, ἡ Γαλατία καὶ ἡ Ἑλβετία κατὰ τὸν 25ον ἢ Σκανδιναβία κατὰ τὸν 20ον καὶ ἡ Φιλανδία κατὰ τὸν τρίτον κλπ.

Τὸ τέλος ἡ τετάρτη περίοδος ἡ καὶ ἱστορικὴ ὀνομαζομένη ἀρχίζει διὰ τοὺς διαφορῶς

λαούς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἀφ' ἧς ἔχομεν γραπτὰ μνημεῖα περὶ αὐτῶν. Οὕτω δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ ἱστορία τῶν Χαλδέων καὶ τῶν Αἰγυπτίων προηγήται 4000—5000 ἔτη τῆς ἡμετέρας χρονολογίας, ἡ τῶν Κινέζων 2000 ἔτη ἐνώ ἡ τῶν λαῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀρχεται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1492 μ. Χ. καὶ ἐκείνη τῶν λαῶν τῆς Κεντρῶς Ἀφρικῆς μόλις πρὸ 60 ἐτῶν.

Ἡ ἐρεύρεσις τῆς γραφῆς εἶναί τὸ πλέον

κεφαλαιώδες γεγονός ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς ἀνθρωπότητος. Χάρη εἰς αὐτὴν, ὅτι ἀπεκλήθη ἀπὸ τῆς μιᾶς γενεᾶς δύναται νὰ μεταβιβάσῃ παῖ εἰς τὰς ἐπομένους ἀντὶ νὰ παραμείνῃ ἡ στείρον ἢ ἄγνωστον, Ἡ πρόσοδος μέχρι τότε τόσο βραδεία, τόσον τμηματικῆ κατέστη συνεχῆς, ταχεῖα καὶ κατ' ἀρχὴν ἀπεριόριστος.

ΕΘΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ο ΜΠΑΤΣΟΣ!

ΤΟΥ ALBERT EMILE SOREL

Τὸ Σάββατον μετὰ τῶν ἑξ καὶ τῶν ἑπτὰ εἶχαν συνήθειαν νὰ συγκεντρώνωνται εἰς τὸ Καφενεῖον τοῦ Ἐμπορίου γιὰ τὸ ἑβδομαδιαῖον του παιγνίδι. Ἦσαν τέσσαρες ἀχώριστοι: Ὁ Ποντινῆ, ὁ ἐνδοιαστικὸς γραμματεὺς τοῦ Δικαστηρίου, ὁ Βρεττό, τύπος εἰσπράκτορος, ὁ Κουρτετσόν ὁ κύριος ὑπάλληλος τῆς ὑποδιοικήσεως καὶ ὁ Ρικιὲ ἐν ἀποστρατεία ὑπασπιστῆς τῆς χωροφυλακῆς τὸν ὁποῖον εἶχαν συμφωνήσει μετὰ τῶν νὰ τὸν ἀνομάζουν «Καπετάνιε μου». Κατὰ κανόνα ἤρχοντο μαζί.

Μόλις εἰσῆρχοντο εἰς τὸ καφενεῖο τὸν γκαρσόνι ἔσπευδε νὰ καθάρισεν τὸ μαρμάρινον τραπέζι ποῦ τοὺς ἐφυλάσσετο πάντοτε εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης. Ἀμέσως μετὰ τὰ ποτὰ ἤρχιζαν τὸ παιγνίδι. Γύρω τους οἱ ἄλλοι θαμῶνες ἔκαμναν κύκλον καὶ παρακολούθουν μὲ πάθος τὸ παιγνίδι τῶν κυρίων αὐτῶν.

Τὸ βράδν αὐτὸ δὲν εἶχαν προφθάσει νὰ καθήσουν καὶ τὰ χαρτιά ἦσαν μπροστὰ τους

— Ποιὸς ἔχει σειρὰν νὰ μοιράσῃ; ἠρώτησεν ὁ Ποντινῆ.

Ἐἶχαν καθάρισεν ἐκ τῶν προτέρων τὴν σειρὰν τοὺς διὰ νὰ ἀποφύγουν τὰς παρεξηγήσεις.

— Ἐγὼ ἔχω σειρὰν, ἀπήντησεν ὁ Βρεττό.
— Πῶς σεῖς; εἶπεν ὁ Κουρτετσόν. Ὁ Καπετάνιος ἔχει σειρὰν.

Αὐτὸς μὲ τὸ ρεβέρ τοῦ μανικιοῦ του ἐκαθάρισε τὰ μουστάνια του ποῦ ἄλλοτε θά ἤσαν ἀρκετὰ μεγάλα, ἐνῶ τώρα σύμφωνα μετὰ τὴν μόδα περιωρίζοντο μόνον γύρω ἀπὸ τὴν μύτη του καὶ ἠρέσκεσθαι νὰ καταπλή τὸ φλέγμα του.

Συμβιβαστικὸς ὁ Ποντινῆ ἐπρότεινε:

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, καπετάνιε μου μοίρασε τὰ χαρτιά.

— Συγγνώμην, ἀπήντησεν ὁ Κουρτετσόν, δὲν ἐπιτρέπω νὰ ἀμφισβητοῦν τὰς βεβαιώσεις μου.

Ἐἶχε τὸ ὕφος πολὺ ἐξηρεθισμένον.

— Ἐπιτρέπετε, ἀγαπητέ μου φίλε, ἐπεχείρησε νὰ τὸν καθησυχάσῃ ὁ Ποντινῆ, δὲν προτίθεται ποσῶς νὰ ἀμφισβητήσω τοὺς λόγους σου.....

Ὁ Κουρτετσόν, ποῦ ἐσέβετο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ γραμματέως τοῦ Δικαστηρίου, ὀλόκληρον τὴν κρατικὴν ἐξουσίαν τῆς Γαλλίας τὸν διέκοπεν:

— Δὴν ἔχω τίποτε μὲ σᾶς.

Ὁφείλω νὰ τὸ δηλώσω ἀπεριφράστως. Τὰ ἔχω μὲ τὸν κύριον—ἔδειξε τὸν Βρεττό.